

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ .

30.—Διατί ὄλα τὰ νέφη δὲν ἀνέρχονται εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ;

Διότι ἄλλα μὲν εἶναι πυκνότερα, ἄλλα δὲ ἀραιότερα. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι πυκνότερα εἰς τὰ κατώτερα στρώματα διότι τὰ ἀνώτερα πιέζουσιν αὐτά. Τὰ νέφη ὅθεν ἐφ' ὅσον εἶναι ἀραιότερα ἐπὶ τοσοῦτον ἀνέρχονται, μέχρις ὅτου φθάσωσιν εἰς ἰσόπυκνα στρώματα τῆς ἀτμοσφαιρας, καὶ ἐκεῖ ἴστανται. Πυκνούμενά τούναντίον καταπίπτουσιν.

Εἰς Λεῦκωμα Νεᾶς Φιλίας

Εἰς τοῦ κόσμου τὴν πορείαν ἀπαυθίσας ὀδοιπόρος, πρὶν ὁ ἥλιός μου δύσῃ ζῆτῶ σκέπην νὰ καθίσω. Μεθ' ἰδρωτὸς ἀναβαίνω τῆς ζωῆς τὸ ξηρὸν ὄρος, καὶ μετὰ θαυρῶν θλέπω τὰς κοιλάδας τοῦ ὄπισω. Μὴ θαυμάζῃς ἂν ἀκόμη πρὶν ἢ κόμη μου ἀσπίρη ἢ φωνὴ μου νοουθεσίας λευκοῦ γέροντος σοὶ δίδῃ· πολλὰ ἔπαθα καὶ εἶδα εἰς τὸ σύντομον ταξείδι, κ' εἰς τοῦ μνήματός μου τώρα κἀθήμαι τὸ κυπαρίσσι· τὴν νεότητάμου κλαίω εἰς τὸν ἀνοικτόν μου λάκκον, καὶ παθῶν καὶ πείρας φέρω θαυροφροτιμένον σάκκον. Μ' ἔλαφρον πετᾷς τὸν πόδα εἰς τῆς γῆς τοὺς παραδείτους, καὶ μακρὸν σου εἶν' ἡ λύπη, καὶ τὸ γῆρας, καὶ ὁ τάφος· παῖξεις μ' αὔρας καὶ ζεφύρους, φορεῖς ῥόδα καὶ ναρκίστους, καὶ ἀμέριμος κοιμάσαι εἰς τοῦ βίου μας τὸ σκάφος. Τρέξε τὸν θερπνόν σου δρόμον, πλὴν μὲ προσοχὴν προχώρει. Ῥόδον εἶν' ἡ εὐτυχία, ὡς τὰ ῥόδα πλὴν κεντρῶναι· καὶ ὁ στολισμένος κόσμος ποῦ τὰ θλέματα θαμβῶναι, εἶν' ἀπατενο πανούργος μὲ λαμπρὸν ἔπανωφόρι. Ὅλα φεύγουσι, καὶ μόνη λεπτὴ μνήμη των μᾶς μένει· ἡ νεότης μας γηράσκει, ἐξατμίζεται τὸ πνεῦμα, ἡ ἡμέρα νυκτοῦδει, γύνεται τὸ ὑγρὸν βεῦμα, καὶ μαραίνεται τὸ ἄνθος, καὶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει. Μὴ προσέξῃς εἰς τοὺς τόνους ποῦ τὰ ὄσα ἐξιπάζουσι, καὶ τὰ χεῖλη μὴ ἐγγίξῃς εἰς τὸ μέλι των κολάκων· εἰς τ' ἀθῶα δῆματά σου ὑποσκάπτουσι κρυπτόν λάκκον, καὶ μὲ ἄνην τὸν σκεπάζουσι.

Μὴ πιστεύῃς τῶν ἀνθρώπων τὸ πανούργον αὐτὸ γένος· εἰς τὰ χεῖλη τῆς φιλίας μειδιᾷ ἡ δολιότης· εἰς τῶν καρδιῶν τὰ θάθη εἶν' ὁ φθόνος φωλεμένος· ὑπερόπτον φιλαυτίας εἶν' ὁ ἔρωσ συνωμότης. Ἄνθος ἀρτιανογιμένον, ὦ! φοβοῦ, φοβοῦ τὰ σμῆνη ὅσα περίξ σου πετώσι, καλῶς μέλισσαι εἰς ἄνθη. Εἶδα ῥόδον κ' εὐωδίας καὶ ἀρώματα νὰ γύνῃ, ἀπὸ μελισσῶν πλὴν μόλις ἐκεντήθη κ' ἐμαράνηθη. Μ' ἀρετὴν θωρακισμένην τὴν καρδίαν πάντα ἔχει· ἀφημέν' εἰς τὰς ἀγάλας τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς σου, χωρὶς ἢ παθῶν ἢ φόδων εὐτυχῆς μάζῃ του τρέξε τῆς ζωῆς τὸν τραχὺν δρόμον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀθύσου. Καὶ ἂν σύννεφα μακροθῆεν σοὶ μαυνεύουσι τρικυμῖαν, καὶ ἂν ἄδικ' ἀγριεῖσθ' ἐναντίον σου ἡ τύχη, εἰς τὰς συμβουλάς ποῦ δίδουσι οἱ ἀσχητικοὶ μοι στίχοι κ' εἰς τὴν ἄδολον ψυχὴν σου θὰ εὐρίσκης εὐτυχίαν.¹

Ὅτε ἐν ἀρχῇ τῆς πέμπτης ἑκατονταετηρίδος ἐπῆλθεν κατὰ τῆς Ἑλλάδος, μετὰ στρατοῦ φοβεροῦ, ὁ μέγας τῆς Ἀσίας βασιλεὺς Ξέρξης, ἠυτομόλησαν πρὸς αὐτὸν, ἔτι περὶ Θεσσαλίαν διατρίβοντα, Ἀρκάδες τινές, τοὺς ὁποίους ἠρώτησαν οἱ περὶ τὸν Ξέρξην, τί πράττουσιν οἱ Ἑλληνες· αὐτοὶ δ' ἀπάντησαν, ὅτι ὀλύμπια ἄγουσι καὶ θεωροῦσιν ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἵππικόν· πάλιν δὲ οἱ ξένοι ἠρώτησαν, καὶ τί εἶναι τὸ ἄ-

θλον περὶ οὗ ἀγωνίζονται; οἱ δὲ αὐτόμολοι ἀπεκρίθησαν, ἐλαίας στέφανος. Τότε εἰς τῶν περὶ τὸν βασιλέα, ἀκούσας ὅτι τὸ ἄθλον εἶναι στέφανος, καὶ ὄχι χρήματα, ἐστράφη πρὸς Μαρδόνιον, τὸν κύριον τοῦ πολέμου αἴτιον, καὶ «Παπαί, Μαρδόνιε, ἀνέκραξέ, ποίους ἐπ' ἄνδρας ἡγάγες μαχισομένους ἡμέας, οἱ οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιεῦνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς!»¹

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἐχομεν δύο τάξεις ἀνθρώπων εἰς τὴν κοινωνίαν, τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς μαγείρους, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκεῖνοι μὲν καταγίνονται ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ διαφυλάττωσι τὴν υγιείαν μας, οὗτοι δὲ εἰς τὸ νὰ τὴν καταστρέψωσι, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι οἱ τελευταῖοι εἶνε πλέον βέβαιοι περὶ τοῦ ἀποτελέσματος των παρὰ οἱ πρῶτοι. (Diderot.)

* * * Ἔσο εὐμενῆς ἀείποτε καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις· δύνασαι δὲ νὰ ἦσαι τοιοῦτος, ἂν καθ' ἕν στιγμήν ἐργίζεσαι ἐναντίον τινός, ἀνακαλῆς ἐν τῇ μνήμῃ σου τὰς καλὰς ιδιότητας, δι' ὧν ἀπολαύει αὐτὸς τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς φιλίας τῶν ἄλλων· διότι πᾶς ἄνθρωπος ἔχει τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ λόγου ἄξιον. (Zschokke.)

* * * Χορήγησον τὴν φιλοξενίαν καὶ εἰς τὸν ἐχθρόν σου· τὸ δένδρον δὲν ἀρνεῖται τὴν σκιάν του οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ξυλοκόπον.

* * * Ὅμιλε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου πρὸς τὸν φίλον σου, πρὸς τὴν σύζυγόν σου, πρὸς τὰ τέκνα σου· ὁμίλει πρὸς ὅλους τοὺς ἀθρώπους περὶ τῶν προσωπικῶς ἐνδιαφερόντων αὐτοῦ, ἢ ἐνδιαφερόντων ὅλον τὸν κόσμον.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Διατήρησις τοῦ ζωμοῦ τοῦ κρέατος.

Αἱ οἰκογένειαι εὐρίσκονται πολλάκις τὸ θέρος πολὺ στενωχωρημένα μὴ δυνάμεναι νὰ διατηρήσωσι τὸν ζωμὸν τοῦ κρέατος ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ θάλλου. Τὸ μέσον, δι' οὗ δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τὴν σήψιν αὐτοῦ ἢ τὴν ἀνούσιον γεῦσιν, τὴν ὁποῖαν ἀποκτᾷ, ὅταν διατηρῆται εἰς δροσερὰ ὑπόγεια, εἶναι ἡ χρῆσις μικροῦ τινος τεμαχίου ζυλάνθρακος καλῶς κεκαυμένου· τὸ τεμάχιον τοῦ ἀνθρακος πλύνεται πρῶτον καθαρῶς δι' ἁπλοῦ ὕδατος, ἔπειτα ἐμβάλλεται εἰς τὸν ζωμὸν, τοῦ ὁποίου ἐμποδίζει τὴν σήψιν. Ἐμποδίζεται προσέτι ἡ σήψις τοῦ ζωμοῦ τοῦ κρέατος ἂν τὸ πρῶτ' καὶ τὴν ἐσπέραν θερμαίνηται μέχρι ζέσεως· τοῦτο ὁμῶς δὲν εἶναι τόσοσιν κατάλληλον καὶ ἀξιοσῶστατον ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἐποψίν.²

¹ Ἰστορ. τοῦ ἑλλ. ἔθν., ὑπὸ Κ. Παπαρρηγόπουλου.

² Ταμίετον ἱστορ. γυνώσεως, ὑπὸ Α. Κουτσουτζίδου.